

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΜΥΚΛΩΝ ΚΑΙ ΤΡΙΠΟΛΙΤΖΑΣ
ΔΑΝΙΗΛ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ (*)

ΥΠΟ
ΤΑΣΟΥ ΑΘ. ΓΡΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

III. ΤΟ ΣΤΙΧΟΥΡΓΗΜΑ

Ο Ἰ Δ ε σ μ ῶ τ α ι

- ΔΟΥΛΟΣ Καθήμενος εἰς τὴν μονήν, ὄλωσ βεβαρημένος
'Ἐπάνω Χρέπας στὸ βοννόν, ὀλίγον δειλιασμένος,
τὸ μὲν διὰ τὴν τῶν ποδῶν κακίστην ποδαλγίαν,
τὸ δὲ διὰ τὴν τῶν Τουρκῶν ὀλίγην ὑποψίαν,
5 μὲ λύπην μου θυμήθηκα διὰ νὰ περιγράψω
ὄσα 'παθα στὴν φυλακὴν εἰς ἓν νὰ τὰ συνάψω,
ἐγὼ καὶ οἱ συνάδελφοι ὅλοι οἱ μαζωχθέντες,
μέσ' στοῦ διαβόλου τὴν πηγὴν ὁμοῦ κατακλεισθέντες.
Πρέπει ὅμως νὰ θρηνήσω καὶ πολὺ νὰ λυπηθῶ,
10 ὅταν φυλακῆς ὀδύνην, τὴν μεγάλην θυμηθῶ,
δάκρυα νὰ χύσω ὄλωσ, δάκρυα ποταμηδόν,
καὶ καρδίαν νὰ συντρίψω, καὶ νὰ κλαύσω κρονηδόν.
"Ὅτι δὲν ἐστάθ' ὀλίγον, μήτε ἄλλο φοβερόν,
ἔξ μῆνας στὰς ἀλύσους, μήτ' εἰς τέτοιον καιρόν.
15 Μὰ πῶς πρέπει νὰ ἀρχίσω ἢ νὰ γράψω τὰ ἐκεῖ,
μήτ' ἐγὼ δὲν τὸ ἤξεύρω, μήτ' ὁ χρόνος δὲν ἀρκεῖ.
"Ὅτι κὰν θελήσω γράψαι, τὴν αἰτίαν φυλακῆς,
ντρέπομαι καὶ μόνον λέγω, ὅτι τύχης ἦν κακῆς.
Εἰς τοὺς χίλιους ὅμως χρόνους εἴκοσι ἀπὸ Χριστοῦ.
20 ἓνα καὶ ὀκτακοσίους, τὸν καιρὸ κάθε πιστοῦ,
τῆ δεκάτῃ ἴσως τότε τοῦ Μαρτίου τοῦ μηνὸς
καὶ ἑννέα (ὄλωσ τρέμω) καὶ καιρὸς ἦν σκοτεινός,
τὸ ἑσπέρας ἐνθυμοῦμαι ἔγινε ἡ προσταγὴ
τῆς Κυριακῆς τὴν νύκτα, οὕτως ἡ διαταγὴ.
25 "Ὅλοι νὰ βρεθῶμεν κάτω, στὸ σιράγι καὶ εἰθὺς
στοῦ διαβόλου τὸ σχολεῖον, νὰ μὴ λείψωμεν κανεῖς.
"Ὅτι ἦν τῆς Πόρτας λόγος, μυστικὸς νὰ εἰπωθῆ,
τὸ νιζάμι τοῦ Μορέως ναῖσκε νὰ στερεωθῆ.
Ποῖος διὰ νὰ μὴν πάγῃ ἤμπορεῖ ἀπὸ ἡμᾶς;

(*) Συνέχεια ἀπὸ σελ. 314 τοῦ προηγούμενου τεύχους.

- 30 πρόφασιν ποῖος νὰ εἶρη; ἐσὺ νὰ 'σαι μᾶς κρεμᾶς.
Δὲν ἤξεύρω γιὰ τοὺς ἄλλους, πῶς συνέτρεξαν ἐκεῖ,
ἄρχοντες, ἀρχιερεῖς τε πῶς συνῆλθον πανοικεῖ.
Διὰ λόγου μου ἤξεύρω, ὅτι ἤμην καθ' ὁδόν,
βλέπω δυὸ καὶ μὲ φωνάζουν (ὦ τρεμούλα τῶν ποδιῶν).
- 35 - Ἔλα κάτω, νὰ μὲ λέγουν; ἔλα μὴ χασομερῆς,
ὅτι ὄλοι σὲ προσμένουν, ἄντε μὴν ἀργοπορῆς.
- Τώρα νόκτα, γὰρ τοὺς λέγω, τί μὲ θέλουν; ἄς σταθῶ,
αἰθριον, σὰν ξημερώση, θέλει παρησιασθῶ.
- Ὅχι, τώρα, εἶναι βία καὶ νὰ πάγωμεν μαζί.
- 40 ὦ κακὴ ποδ' ἔταν ἡ ὥρα, εἴθε τις νὰ μὴ 'χε ζῆ!
Τρέχω τὸ λοιπὸν μαζί τους, ποῦ πηγαίνω μὲ ρωτᾶς;
Μήτε γὰρ δὲν τὸ ἤξεύρω, ἀκουσον ποῦ καταντᾶς.
Καταβαίνω στὸ Σεράγι, ἔρχομαι εἰς τὴν ἀδλήν,
τί νὰ δῶ; βλέπω 'να πληθος, μιὰν ὀμήγουριν πολλήν,
- 45 βλέπω τοὺς ἁμαρτωμένους μ' ἓνα βλέμμα φοβερόν,
ἔλα, νὰ μὲ λέγουν ὄλοι, μ' ἓνα στόμα σφακτερόν.
'Ἄλλοι νὰ μὲ λέγουν πάλιν, - μὴ φοβῆσαι σὺ ἐδῶ,
μέσα βρίσκονται καὶ ἄλλοι, τρέχω 'γὼ νὰ τοὺς ἰδῶ:
'μβραίνω μέσα στὸν ὄντά τους, τριγυρίζω ἐδῶ, ἐκεῖ,
- 50 καὶ τοὺς βλέπω ὄλους μέσα, σὰν τ' ἀλεύρι στὸ σακκί.
Πλακωμένους σὰν σαρδέλλας, οὕτως εἶναι ἡ προσταγὴ,
νεκρωμένους, ταῦτα ἔχει τοῦ διαβόλου ἡ πηγή,
δέχονται καὶ μένα μέσα, σὰν πουλι εἰς τὸ κλουβί,
ἄρχισα νὰ τοὺς ἐρωτᾶγω, - πέτε μου τί 'χε συμβῆ;
55 'μβρήκαμε, μὲ λέγουν ὄλοι, ἀδελφεὲ στήν φυλακὴν....
ἄχ τί νὰ γενῶμεν τώρα, γιὰ τὴν τόχην τὴν κακὴν;
Τί; καὶ πῶς; ἐγὼ τοὺς λέγω, πάλιν τοὺς ξαναρωτῶ,
καὶ τὸ σφάλμα τὸ δικόν μας; καὶ τοὺς ἄλλους χαιρετῶ,
ὅπου στέκονταν κεῖ μέσα, ἄλλοι δύο χριστιανοί,
60 καὶ μᾶς ἔλεγαν τί τοῦτο; ἀπὸ πάθη ἀδειανοί.
Τί τὸ σφάλμα τὸ δικόν μας, ἀδελφοί γὰρ ἀπορωῶ
σᾶς ρωτῶ δὲν μὲ τὸ λέτε; νὰ βαστάξω δὲν μπορῶ.
Προσταγὴ εἶναι, μὲ λέγουν, ὅχι οἱ ἐν φυλακῇ,
ἴσως καὶ αὐτοὶ δὲν εἶδαν, τί ἡ ὥρα ἡ κακὴ.
- 65 Παρὰ ἄλλοι μὲ τὸ λέγουν, τοὺς ὁποίους χαιρετῶ
καθὼς εἶπα παραπάνω, ὅπου τοὺς καλησπερῶ.
Προσταγὴ, εἶναι, μὲ λέγουν, νὰ μὴ λείψετε κανεῖς,
παρὰ νὰ φυλακωθῆτε, ὦ λυπητικῆς φωνῆς!
Καὶ διατί; τί γὰρ κακόν; νὰ εἰπῶ ἐλληριστί,

- 70 ἐποιήσαμεν τοῦ Μπέη, δὲν ἤξεύρω τουρκιστί.
- Μείνατε, μὲ λέγονν πάλιν, ὅτι τὰ πολιτικά,
ἔτσι τὸ 'χουν διὰ πάντα τῆς Τουρκίας τὰ κακά.
Τότε μὲ ἤλθον εἰς τὸν νοῦν, Κυρίου μας τὰ πάθη,
κριμάτων του ἢ ἄβυσσος καὶ γνώσεως τὰ βάθη,
- 75 ὅτι ἡμέραι ἦν ἐγγὺς, Μεγάλῃς Ἑβδομάδος,
τῆς κοσμοσωτηρίου μας, τῆς θείας ὀδοῦδος.
Μὰ πῶς νὰ κάμω τὴν ἀρχήν, ἐγὼ δὲν τὸ ἤξεύρω,
ὅτι εἰμὶ καὶ ἀμαθής, καὶ τρόπον πῶς νὰ εἶρω;
μάλιστα ὅπου τὰ δεινά, ὁ φόβος ὁ μεγάλος,
80 μ' ἔκαμε κατ' ἀλήθειαν νὰ γένω ἄλλου ἄλλος.
Πλὴν ἀρχίζω, ἀδελφέ μου, καὶ παραβλέπε ἐσὸ
ἀμαθίαν ἰδικήν μου, ὅτι εἶναι περιεσσή.
Σ' ἕναν ὄντ' αὐτὰ μᾶς ἐβαλαν ὄλους συμμαζωμένους,
ἐλαφροτέρων φυλακῆν, ὄλους μας πλακωμένους.
- 85 Ἔπειτα μᾶς ἐχώρισαν, γιὰ νὰ μὴν ὀμιλῶμεν,
νὰ ἡμεθα ἀσύμφωνοι, νὰ μὴ ντερτιλεστῶμεν.
Μὲ φύλακας καὶ εἰς τοὺς δυὸ καὶ περιωρισμένους,
ἀπὸ τῆς Ἄγαρ τοὺς υἱούς, ὄντας διωρισμένους.
Νὰ μᾶς φυλάττουν ὡς ἐχθρούς, ἀξίους καταδίκες,
90 ὥστε νὰ στήσουν τρόπαια, τῆς ἐδικῆς των νίκης.
Νὰ μάθωσι τὸ τί ἐστίν, αὐτὴ ἡ Ἑταιρεία,
τὸ πῶς ζητούσαμεν ἡμεῖς νὰ 'λθῆ ἑλευθερία.
Μὰ πάλιν δὲν μᾶς ἄφησαν ἐκεῖ γιὰ νὰ σταθῶμεν,
τὸ Πάσχα κεῖ νὰ κάμωμεν καὶ νὰ μεταδοθῶμεν.
- 95 (Πάσχα ἡμεῖς νὰ κάμωμεν; Φωτιὰ ποῦ μᾶς ἐπῆρε,
μὲ τί καρδιά, μὲ τί ψυχὴν; κακόν, ὅπου μᾶς ἤρε),
ἀλλὰ μᾶς ἤλθε προσταγὴ, ὡς φαίνεται, δευτέρα,
νὰ σηκωθῶμεν ἀπ' ἐκεῖ, τῆς πρώτης χειροτέρα.
Ὅτι ἐκεῖθεν ἄρχισε θυμὸς Τουρκῶν νὰ βράζῃ
καὶ κάθε ἕνας ἐξ αὐτῶν τὸ ἄρον, νὰ φωνάζῃ.
- 100 Ἡμεῖς τὸ στοχασθήκαμεν, αὐτὸ διὰ καλόν μας,
ὅτι ὄνδ' αὐτὸς πλατύτερος, τὸ 'χαμεν σύμφερὸν μας.
Τὸ κίόσκι ἦτον ὁ ὄνδ' αὐτὸς, ποῦ κάθηται πασάδες,
πλατὸς ὄνδ' αὐτὸς ἐξαιρετός, ἀξίος γιὰ ἀγάδες.
- 105 Ἐκεῖ ὄλοι περάσαμεν, πλησίον χαρεμίων,
θάρος τάχα νὰ ἔχωμεν, διαβόλου τὸ ταμεῖον.
Ἄλλο ὅμως δὲν ἦτον, παρὰ οἰκονομία,
ἐκεῖ νὰ συμπασχῆσωμεν τῇ θείᾳ προμηθείᾳ.
Ὅτι στοὺς πρώτους ἡμεθα ὡσαν διηρημένοι,

- 110 ἐκεῖ ὁμως εὐρέθησαν ὄλοι συμμαζωμένοι.
 ΕΛΕΥΘ. - Τί Πάσχα σεῖς νὰ κάμετε; Πῶς νὰ σονευφρανηθῆτε;
 Καὶ τί καρδιά σᾶς ἔμεινε, μὲ ποιὸς νὰ συγχαρῆτε;
- Δ. Δάκρυα, πολλά, πίκρα πολλή, Πάσχα τὸ ἐδικὸν μας,
 χολή καὶ ὄξος ἦτονε, φαγί, καὶ τὸ ποτόν μας.
- 115 "Οτι ὁ καίμακάμης μας ἐζήτησε νὰ πάρῃ
 δέκα χιλιάδες γρόσια, γιὰ νὰ μᾶς κάμῃ χάρι,
 νὰ μὴ μᾶς ρίψῃ στὰ δεσμά, νὰ μὴ μᾶς παραδώσῃ,
 μὴ μᾶς φορέσῃ ἄλυσες, νὰ μὴ μᾶς φυλακώσῃ.
 Πλὴν δὲν ἐστάθῃ τὸ σκυλί, εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του,
- 120 σὰν Μπέης δὲν τὸ ἔκαμε, δὲν ἔσταθῃ στὴν τιμὴν του.
 Ἄλλὰ τεχνίτης διάβολος, σὰν τὰ μωρὰ παιδάκια
 μὲ τρόπον μᾶς ἐγέλασε, καὶ πῆρε τὰ φλωράκια.
 Ὑστερον ἄλησμόνησε, καὶ τὴν ὑπόσχεσίν του,
 στὴν λάσπην τὴν ἐπέταξε, τιμὴν καὶ τὴν ψυχὴν του.
- 125 Καὶ φανερὰ ἐπρόσταξε κάτω νὰ καταβῶμεν,
 στοῦ μπάς ἀγᾶ τὴν φυλακὴν, ἀφεύκτως νὰ βρεθῶμεν.
 Νὰ καταβῶμεν παρευθός, Κυριακῆς ἐσπέρας,
 Θωμᾶ τοῦ ἀποστόλου μας, ἐκείνης τῆς ἡμέρας.
 Νὰ καταβῶμεν μέσα κεῖ, πὸν εἶναι τὸ σκοτάδι,
- 130 νὰ ἐνδυσθῶμεν τὰ δεσμὰ δευτέρῳ ἑβδομάδι.
 Νὰ δοῦμεν μὲ τὰ μάτια μας κολαστηρίων πλήθη,
 τοὺς βαρυντάτους ἄλυσους, κούτζουρα τὰ συνήθη,
- ΕΛ. - Βαρὸν τὸ πρᾶγμα, ὡς μὲ λές, γιὰτὶ ὁ καίμακάμης,
 νὰ βγῆ ἀπὸ τὸν λόγον του, δὲν κάμνει σὰν ἱμάμης;
- 135 Εἶπέ με, ἐκινήσατε, χωρὶς ν' ἀργοπορῆστε
 ἢ ἐχασομερῆσατε ἢ ἐμωρογαρῆσατε;
- Δ. - Ἄχ ἀδελφέ, καὶ τί νὰ πῶ; καὶ πῶς νὰ τὰ βαστάξω;
 τὰ δάκρυα, τοὺς γογγυσμούς, πῶς νὰ τὰ καταγράψω;
 Εὐθὺς ἐσηκωθήκαμεν, νεκροὶ χωρὶς ποδάρια,
- 140 ἄρχοντες καὶ ἀρχιερεῖς, ἄφωνοι σὰν τὰ ψάρια.
 Καὶ κατασπασθήκαμεν, ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον,
 καὶ ἐσυγχωρηθήκαμεν, μικρὸς με τὸν μέγαν.
 Καὶ πῶς; Νὰ βλέπῃς τοὺς ὤμους, κείνους τοὺς ἐπαράτους,
 τοὺς αἱμοβόρους λέοντας, ἐχθροὺς τοὺς καταράτους.
- 145 Νὰ στέκωνται ἐπάνω σου, σὰν λύκοι πεινασμένοι,
 Κάλκ! νὰ σὲ λέγουν ἄγρια, σὰν λύκοι λυσσασμένοι.
 Ἐβάσταγες ἐσὸν ἐκεῖ, χωρὶς νὰ δειλιάσῃς,
 ὑπόφερες τὰ λόγια τους, χωρὶς νὰ ἴμοδιάσῃς;
 Δὲν τὸ πιστεύω, ἀδελφέ, τί ἦτον κακὴ ὥρα,

- 150 τί τὰ κεφάλια μας αὐτά, τὰ ἔχαν ὡσάν ὀπίωρα.
 Ὅτι σεμπατί τό ἔχοννε νὰ σφάζουν τοὺς Ρωμαίους
 καὶ μάλιστα ἀρχιερεῖς, καὶ ἀρχοντας ἀρχαίους.
 Λατρεῖαν τὸ προσφέρουσι εἰς τὸν Ψευδοπροφήτην,
 τὸν πλάνον καὶ ἀπάνθρωπον, ἄνομον ὑποφήτην.
- 155 Τί οὗτος τοὺς ἐδίδαξε, χριστιανούς νὰ κόπτουν,
 ἂν θέλουν νὰ ἔναι λατρευταὶ ἐδικοί του, νὰ προκόπτουν.
 Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον, ἄς ἔλθωμεν νὰ δοῦμεν,
 τί ἔγινε πλιὸ ὕστερον, πῶς πρέπει νὰ τὸ ποῦμεν.
 Σηκώθημεν ὀγλήγορα, κινήσαμεν νὰ βγοῦμεν,
 160 τὰ ρουχὰ μας ζητούσαμεν, κἄν γὰ νὰ σκεπασθοῦμεν.
 «Ἄντε, μᾶς λέγουν ἄγρια, καὶ μὴ χασουμερῆτε,
 νὰ μὴ σφαγῆτε δῶ μπροστά, νὰ μὴ κατακοπήτε.
 Μέτρα μὲ νοῦν σου τώρα σὺ, ὁμοια καὶ οἱ ἄλλοι,
 ἦτον νὰ δειλιάσωμεν μικροὶ τε καὶ μεγάλοι;
 165 Βέβαια καὶ σὺ νὰ ἴσωνε, ἔπρεπε νὰ νεκρώσης,
 ζωὴ αὐτῆ, ἄχ ἀδελφέ, ἔπρεπε νὰ τρυπώσης.
 Ἄλλ' ὄντες μέσα στὴν ἀκμὴν τὴν ὄραν τὴν ὕστεραν,
 τὸ μνήσθητι νοούσαμεν Κοριακῆς ἐσπέραν.
 Εὐρέθη καὶ ὁ μπῆγ-ζαδές, νέος εὐλογημένος,
 170 τὸ τέκνον τὸ παμφίλτατον, νέος χαριτωμένος.
 Κατὰ τοὺς χρόνους νέος μὲν, γέρων δὲ τῆ φρονήσει,
 σώφρων, εἰς ἄκρον συνετός, καθεὶς ἄς τὸν γνωρίση
 καὶ συμπαθῆς, φιλάδελφος, ὡς νοῦς πεφωτισμένος,
 ἀρχισε νὰ μᾶς ὀμιλῆ, νέος εὐλογημένος.
 175 Ἄρχισε, μὰ πῶς ἀρχισε, μὲ πόνον τῆς καρδίας,
 μὲ δάκρυα στοὺς ὀφθαλμούς, σημεῖον ἀγωνίας.
 Καὶ παρρησίᾳ μᾶς λαλεῖ, ἐγὼ δὲν ὑποφέρω,
 νὰ βλέπω σᾶς εἰς τὰ δεσμὰ τὸ ἴδιο πρετεντέρω,
 νὰ χωρισθῶ ἔγὼ ἀπὸ σᾶς, νὰ μείνω μοναχός μου,
 180 δὲν ὑποφέρω μὴτ' ἐγὼ, μὴτε ὁ σύντροφός μου.
 Ὁ κυρ-Ἀνδρέας ὁ ἐμός, ὁ καὶ Καλαμογδάρτης,
 ἄνθρωπος τιμιώτατος, ἐγκάτοικος τῆς Πάτρης.
 Σύμβουλός τε καὶ σύμφωνος, φρόνιμος καὶ γενναῖος.
 κεκοσμημένος χάρισι καθ' ὅλα του ἔδραϊος,
 185 κάλλιο νὰ ἦταν προσταγῆ, νὰ καταβῶ μαζί σας,
 νὰ πάθαινα κι' ἐγὼ αὐτά, ὅσα πάθεται ἀτοί σας.
 Κάμετε, ὁμως, ἀδελφοί, ὑπομονὴ κομμάτι,
 ἴσως ἰδοῦμεν τοὺς ἐχθροὺς γλήγορα χωρὶς μάτι.
 Δόξαν ἄς ἔχη ὁ Θεός, ἔχετε τὴν ἐλπίδα,

- 190 αὐτὸς νὰ σώσῃ δύναται καὶ σᾶς καὶ τὴν πατρίδα.
 Οὕτως μᾶς παρηγόρησε μέγας ὁ χρυσοῦς μοι,
 ὁ κατὰ πνεῦμα φίλτατος υἱός, ὁ ἀργυροῦς μοι.
 Θαυμάζω ὁμῶς ἐν ταύτῳ τὴν γενναιότητά του,
 τὴν φρόνησιν ποὺ ἔδειξε καὶ σταθερότητά του.
- 195 "Ὅτι μὲ τὴν νεότητά, ποτέ του δὲν ἐφάνη,
 πὼς ἐδειλίασεν ἐκεῖ, στὸ τουρκικὸν ντιβάνι.
 Βέβαια τοῦτο φυσικὸν καὶ δύναμις καρδίας,
 ξεχωριστὰ δὲ ἴδιον Σπαρτιατῶν ἀνδρείας.
 Ἄλλ' ἐφθασε πλιὸ ὁ καιρὸς ἡμεῖς νὰ κατεβοῦμεν,
 νὰ φύγωμεν πλιὸ ἀπ' ἐκεῖ, στὸν ἕδην γιὰ νὰ μβοῦμεν.
- 200 Καὶ τελευταῖον εἴπομεν, -ἐλάτε, ἀδελφοί μας,
 νὰ κάμωμεν τὸν ἀσπασμόν, στὸ ἀναμεταξύ μας.
 Κι' ἐκάμαμεν ὡς ἔπρεπε, ποῦ νοῦς εἰς τὸ κεφάλι!
 καὶ ἐσυγχωρηθήκαμεν, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι.
- 205 Καὶ οὕτως ἐκινήσαμεν, ὦ πόσον ἐταράχθη!
 τῶρα ποὺ τὸ θυμήθηκα, ὦ πόσον ἐψυχράνθη!
 Καὶ οὕτως ἐκινήσαμεν νὰ πάγωμεν στήν κάτω,
 τὴν φυλακὴ τὴν σκοτεινὴν, τοῦ σατανᾶ τὸν πάτο.
 Μὰ ἐρωτᾶς, τί πάθαμεν, ἐκεῖ ὥστε νὰ ἔμβοῦμεν;
- 210 Μέσ' στήν ἀλλήν τοῦ Σαραγιοῦ, τὴν φυλακὴν νὰ βροῦμεν;
 Ἄκουσον, σὲ παρακαλῶ, ἡξέύρω θὰ δακρύσης,
 στὰ λoίσιθια θὰ μᾶς ἰδῆς, καὶ ὄλωσ θ' ἀπορῆσης.
 Στὴν μέσην μᾶς ἐπήρασι κάμποσοι τζαουσσάδες
 καὶ κάτω μᾶς κατέβασαν, σὰν ἄλλοι σατανάδες.
- 215 Καὶ τί νὰ ἰδῆς μέσ' στήν ἀλλήν, μπορεῖς νὰ τοὺς μετρήσῃ;
 τὸ τάγμα τὸ σατανικὸν μπορεῖς ν' ἀπαριθμήσῃς;
 Ἐκεῖ ἦτο ὁ Βεελζεβούλ, ἐκεῖ οἱ λεγεῶνες,
 ἐκεῖ καὶ οἱ διάβολοι, ὅλ' οἱ ἀπατεῶνες,
 ὅλοι ὥσπερ τοὺς λέοντας, τρίζοντες τοὺς ὀδόντας,
- 220 μὲ τὰ σπαθιά στὰ χέρια τους, ὄλους φροσπατώντας.
 Ἦρχοντο κατ' ἐπάνω μας, μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα,
 ὡς ἄδης νὰ μᾶς καταπιοῦν, νὰ κάμουν ὄλους πτώμα.
 Ἄλλοι Ντετὲ ἐμπόδιζαν, νὰ μᾶς ἀφήσουν λέγουν,
 γιὰ νὰ γνωρίσωμεν Τουρκιά, νὰ δοῦμεν πὼς μᾶς καίγουν.
- 225 Μὰ ὅλ' οἱ μεγαλύτεροι, δεύτεροι σατανάδες,
 ἐστέκοντο στήν φυλακὴν μὲ τοὺς κουτζούκ ἀγάδες.
 Διὰ νὰ μᾶς φορέσωσι, σὰν ἄλλην μιὰ κορῶνα
 τὴν ἄλυσον μέσ' στὸν λαιμόν σὰν ἄλλον ἀρραβῶνα,
 καθὼς φοροῦν τῶν γυναικῶν τότε τὸ δακτυλίδι,

- 230 δταν ἀρραβωνιάζωσι ἢ κάνε ροζετίδι.
Και οὕτως μᾶς ἐθρόνιασαν, στοῦ ἄδου τὸν πυθμένα,
ἀλυσωμένους, ἀδελφέ, τοὺς ἄλλους και ἐμένα.
Ἄς στέκη ὁμως ὡς ἐδῶ, ὀλίγον ν' ἀνασάνω,
ἐγὼ ὁμως δὲν χασομερῶ, ἄλλοιον δρόμον πιάνω.
- 235 Μωάμεθ λάτραι — σεῖς μᾶς ζητᾶτε,
νὰ μαζωχθῶμεν — ὅλοι νὰ 'λθῶμεν
μᾶς προσκαλεῖτε — φίλοι νὰ 'λθῆτε,
κανεῖς μὴ μένη — οὕτω νὰ γίνη.
Και σᾶς τιμοῦμεν — ὅλοι ἀκοῦμεν,
240 τρέχομεν ἅμα — μιλοῦμ' ἀντάμα.
Τὸ πῶς νὰ γίνη — πάλιν νὰ μένη
τοῦτο τὸ πράγμα — ραγιαδων τάγμα.
Μᾶς λέτε, γράφτε, — κονδύλι πᾶρτε,
μὴ κινηθῶσι, — μὴ σαλευθῶσι.
- 245 Ἄκολουθοῦμεν — και σᾶς μετροῦμεν,
ὡσάν ἀγάδες, — ἄλλους πασάδες,
σᾶς λέμεν παῦτε — μιρὶ μὴν πᾶρτε,
πτωχοὺς ἀφῆτε, — μὴν τοὺς ζητῆτε.
Σεῖς δὲν ἀρκεῖσθε — Τοῦρκοι νὰ εἰσθε,
250 ἀλλὰ ζορμπάδες, — διαβολαγάδες.
Τί μᾶς ζητεῖτε — νὰ 'κδικηθῆτε;
ἡμεῖς στοὺ χέρι, — ὅλοι στοὺ σιέρι.
Δίκαιον ἄλλο, — μικρόν, μεγάλο
δὲν ἠμπορεῖτε, — ἐσεῖς νὰ βρῆτε.
- 255 Αἰτία ἄλλη, — τὸ ξέρονν κι' ἄλλοι,
τῆς ἀπειθείας — ἀποστασίας,
δὲν εἶν' καμμία — μῆτ' Ἐταιρεία,
ἀλλ' ἡ δική σας, — ἡ πατρικὴ σας,
παραλυσία — και ἀσωτεία,
260 θηλυμανία, — δοξομανία,
ἡμεῖς τί πταίμε, — καλα σᾶς λέμε,
σεῖς δὲν ἀρκεῖσθε, — Τοῦρκοι νὰ εἰσθε.
Νὰ παιδευθῶμεν, — φυλακωθῶμεν,
κρίνετε ἅμα — ὅλοι ἀντάμα.
- 265 ὦ ἀσπλαγχνίας, — ἀνασχυρντίας,
ὦ ἀπιστίας, — πλήρηους κακίας.
Πτοῦ στην τιμὴν σας, — ὀπόληφίν σας,
κακὴν ζοήν σας — τὴν ἐδικὴν σας.

- 270 Τώρα πάλιν ἄς ἐλθῶμεν, στὴν πρώτην ὀμιλίαν,
μήπως ἀλησμονήσωμεν τὴν πρώτην συντυχίαν.
Ἐμβήκαμεν οἱ πρότιστοι, ὅλοι σιδερωμένοι,
ἄρχοντες καὶ ἀρχιερεῖς, ὡς καταδικασμένοι.
Ἄλοίμονον τί γίνηκεν! ἐκεῖνο τὸ ἐσπέρας,
ἕως νὰ ξευνηθῶμεν, νὰ δοῦμεν φῶς ἡμέρας.
- 265 Φῶς; ἄχ ποῦ νὰ τὸ βρῶμεν; ἓνα παραθυράκι,
κ' ἐκεῖνο μᾶς τὸ ἔκλεισαν, μ' ἓνα παλιοσκουτάκι.
Ἀπέρασεν ὅμως ἡ νύξ, μὰ πῶς; ἐγὼ ἠξέσρω,
στο πόδι ὡς κατάδικος, ὕπνον καὶ ποῦ νὰ εἶρω;
Καὶ πῶς νὰ κοιμηθῶ ἐγώ, ὁμοίως καὶ οἱ ἄλλοι,
280 ποῦ ἄφηνεν ἡ ἄλυσος νὰ γείρωμεν κεφάλι;
Δευτέρα ἐξημέρωσε νὰ μὴ 'χε ξημερώσει,
καὶ ὁ Ἀλῆς ὁ φύλακας, ἐδῶ νὰ μὴ 'χε σῶση.
Ἐμβαίνει, ἀγριώτατα στάς πέντε τῆς ἡμέρας,
κάλλ, λέγει τῶν ἀνθρώπων μας, τῆς φύσεως τὸ τέρας.
- 285 Ἀνθρώπους βλέπεις δεκοκτώ, ὅλους ἀλυσωμένους,
τοὺς ἐδικούς μας τοὺς πτωχοῦς, σιδηροδεδεμένους.
Τζικάρ, τοὺς λέγει ὁ Ἀλῆς, ἐλάτε νὰ σᾶς βγάλω,
σ' ἄλλον ὄντ' ἀπλατύτερον, γὼ θέλω νὰ σᾶς βάλω.
Ἀνάθεμα ποῦ σ' ἔφευγεν, Ἀλῆ, γιὰ τὴν κακίην μας,
290 καὶ σὲ καὶ τὸν ἀθόεντη σου, τόχη τὴν ἐδικήν μας.
Τοὺς ἔβγαλεν ὁ ἄπιστος, τοὺς πῆραν ὀπλοφόροι.
καὶ τοὺς κατεθανάτωσαν, λύκοι οἱ αἰμοβόροι,
Μέσα καὶ τὸ κοπέλλι μου, ἦταν ὁ Δημητράκης,
ἓνα παιδί καλότατον, καὶ ἓνας Πουλιωτάκης.
- 295 Ἄχ, τί καρδιά μᾶς ἔμεινε; ποῦ νοῦς εἰς τὸ κεφάλι;
ποῦ ὅλοι ἐνεκρώθημεν, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι.
Τί θέλεις τώρα νὰ σὲ πῶ, νὰ πῶ γιὰ τὸ γιανάκι;
ἐμένα τόπος μ' ἔπεσεν ἓνα στενὸ χανδάκι,
στὰ κούτζουρα ποῦ βάνουνε, ἢ μιὰ μεριά κ' ἡ ἄλλη
300 τὰ πόδια τους οἱ ἄρχοντες, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι.
Ἐκεῖ μέσα πλακώθηκα, σὰν ψάρι φλομομένον,
στοὺς ἄλλους ἐφαινόμουνα, ποντίκι λαδωμένον.
Ρωτᾷς καὶ γιὰ τοὺς ἄλλοινοὺς; καὶ κείνοι κοντὰ μένα,
σὰν λαδωμένοι ποντικοί, ἔτρεχαν στὰ χαμένα.
- 305 Ἐπάνω τους εὐρέθησαν σχισμένα τὰ σανίδια,
πόσα νερὰ τοὺς ἔχυναν! ἀφήνω τὰ σαρίδια.
Πότε τοὺς ἐβλεπες ὕγρους, πότε κορνιακισμένους,
καθὼς τὸ χιόνι κ' ἡ βροχὴ κάμνει τοὺς ἐξωσμένους.

- Καλύτερα ἂς τὸ εἰπῆ ὁ ἅγιος Ἀνδρούσης,
 310 ὅπου τὰ ἐδοκίμαζε, τῆς συντροφίᾳς παρουσίας.
 Πεῖνα καὶ δίψα, τί νὰ πῶ; πῶς νὰ τὴν περιγράψω;
 γιὰ μιὰ πονκίτσα κρίθινη, μ' ὀρχότανε νὰ κλάψω.
 Ἔνα φωμάκι κρίθινον σὲ δεκοκτῶ ἀνθρώπους,
 κάμε ἀλλιῶς ἂν ἤμπορῆς καλύτερους σὺ τρόπους.
 315 Ἔνα φωμάκι κρίθινον μὲ χῶμα ζυμωμένον,
 νὰ μοιρασθῆ στὰ δεκοκτῶ, δικαίως ζυγισμένον.
 Πᾶρε σὺ τὴν πονκίτσαν σου, κ' ἐγὼ τὴν ἐδικήν μου
 καὶ κλαῦσε σὺ τὴν τύχην σου, κ' ἐγὼ τὴν ἐδικήν μου.
 Πᾶρε τὸ ποτηράκι σου, νὰ ἴναι γιὰ μερδικόν σου,
 320 καὶ γέμισέ το μιὰ φορὰ, αὐτὸ ἴναι τὸ νερόν σου.
 Σκόρδον ἢ ξίδι ἔδιδες, ἔσωνες τὴν ψυχὴν σου,
 τόσον καλὸν μᾶς ἔκαμνες καὶ νὰ ἴχω τὴν εὐχὴν σου.
 Μὰ ποιὸς θὰ ἔλθῃ πρὸς ἡμᾶς, ποιὸς νὰ μᾶς χαιρετίσῃ;
 ποιὸς νὰ κοιτάξῃ φυλακὴν, ποιὸς νὰ μᾶς ἐρωτήσῃ;
 325 Οἱ φύλακες ἐστέκοντο, μὲ ἄγριον τὸ βλέμμα,
 ὀλονυκτὶς ἐκάθηντο, μὲ ἄγριον τὸ πνεῦμα.
 Ταῦτα ὅμως ἐγίνοντο, ὅλα εἰς τὴν ἀρχὴν μας,
 π' ἀκόμη δὲν τὴν γέμισαν, καλὰ τὴν φυλακὴν μας.
 Ὅστερον ὅμως π' ἄρχισαν, νὰ φέρουν ὀλοένα,
 330 Τούρκους, Ρωμαίους ἐν ταυτῷ κοντὰ σὲ σὲ καὶ μένα.
 Τότε νὰ δῆς τί γίνεται, τότε νὰ δῆς τὲς ψεῖρες,
 τότε νὰ καλοστοχασθῆς, τὲς ἰδικές σου μοῖρες.
 Σὰν ἄμμον θέλεις νὰ τὲς πῶ, μεγάλες σὰν κριθάρι,
 ἡμᾶς ἀφοῦ περίλαβαν πῆγαν καὶ στὸν Πορτάρη.
 335 Στραβὸς ἂν ἦτον ἔβλεπεν, ἐτζάκιζ' ὄλο ἕνα,
 ὄλους λευκοὺς τοὺς ἔβλεπες, γεμάτων τὸν καθένα.
 Ἐγ' ὅμως ἀλησμόνησα, νὰ πῶ καὶ ἕνα ἄλλο,
 ὅπου παραβαλλόμενον, κρίνεται πλιὸ μεγάλο.
 Ἐπεὶ μέσα μᾶς ἔφεραν, καὶ ἄλλους λαβωμένους,
 340 σκλάβους, Ρωμαίους καὶ πιαστούς, μαχαιροβαρεμένους.
 Αὐτὸ τὰ ὑπερέβαιναν, ὅλα τὰ βάσανά μας,
 ὅτ' οἱ γιοράδες ἔτρεχαν, μπροστὰ στὰ μάτιά μας.
 Τὶ βρόμα, σὲ παρακαλῶ, πέ με το, στὸ Θεόν σου,
 ἂν ἔξω διεπέραγα, στὸν τόπον τὸν δικόν σου.
 345 Ὅτι σ' ἐμᾶς ἐφαίνετο πὼς νὰ μὴν εἶναι ἄλλη,
 παρὰ ἢ τῆς κολάσεως, ἐκείνη ἢ μεγάλη.
~~Ὅτ' ἐγὼ καὶ πῶς βαστούσαμεν, ἐμείνας τὰς ἡμέρας,~~
 τόσα κακὰ νὰ βλέπωμεν, πρῶτ' καὶ τὸ ἑσπέρας.

- 350 Ἐκείνους τοὺς φοβερισμούς, ἐκείνους τοὺς κινδύνους,
 τρόμους τοὺς καθημερινούς, θανάτους τοὺς πανδεινούς.
 Βέβαια θεία Πρόνοια, ἦτον ἡ δυναμοῦσα
 ἀχρείας τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἀπάντων ἡ κρατοῦσα.
- ΕΛ. Καὶ πῶς δὲν ἐταχθήκατε, γιὰ πὲ με, καλογέροι;
 Δ. Ὁχι αὐτὸ ἐτάξαμεν, ἀλλὰ καὶ πρωτογέροι.
- 355 Πλὴν τώρα τὸ ξεχάσαμεν, ἐπιάσαμεν τὰ ἴχνη
 τὰ πρῶτα καὶ κοιτάζομεν, παράδες ποιὸς μᾶς δείχνει.
 Ὅλοι παρακαλοῦσαμεν, καὶ πῶς; ἐν μετανοίᾳ,
 δι' ὅσα ἐποιήσαμεν, ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ.
- 360 Τώρα μὲ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν, διὰ νὰ ἐρωτήσω,
 ἐσένα τὸν ἐλεύθερον, μήπως παραπατήσω.
 Νὰ ἦτον ἐξ ἁμαρτιῶν, ἢ ἦτον ἐκ μωρίας,
 αὐτὸ ὅπου ἐπάθαμεν, ἢ ἦτον ἐξ ἀγνοίας.
- ΕΛ. Καλῶς ἠξεύρω ἐξ ἀρχῆς, ὅτι χωρὶς τοῦ θείου
 θελήματος δὲν χάνεται, οὐδὲ ζωὴ στρουθίου.
- 365 Δ. Αὐτὸ τὸ ξεύρω καὶ ἐγώ, ὅπου Θεὸς ἂν θέλῃ,
 ὅλα καλῶς τὰ ἐκπληροῖ, τὰ ἀγαθὰ μας τέλῃ.
 Μὰ σ' ἐρωτῶ νὰ μὲ εἰπῆς, ἂν ἦτονε αἰτία,
 ἐδῶ ὅπου μαζώχθημεν, αὐτὴ ἡ ἁμαρτία.
- ΕΛ. Δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ εἰπῶ, σὲ βλέπω λυπημένον,
 σὲ βλέπω μέσ' στήν φυλακὴν, ὅπως ἀπηλπισμένον.
- 370 Δ. Ὅμιλει τὴν ἀλήθειαν, καὶ μὴ μοῦ κἀνης χάρι,
 ὅτι ὁ χαριζόμενος τίποτε δὲν θὰ πάρῃ.
 Ἐγὼ τὸ λέγω ἀνοικτὰ, ὅπου ἔμαι μαθημένος,
 ἁμαρτημάτων πέλαγος παντοιοφορτωμένος.
- 375 Ἄλλοθεν δὲν γεννήθηκεν κακὸν τὸ ἐδικόν μας,
 αὐτὸ ὅπου ἐπάθαμεν, ἀλλ' ἐξ ἁμαρτιῶν μας.
 Δὲν λέγω περισσότερα, νὰ μὴ τὸ στοχασθῆτε,
 ἀλλέως τὸ νοήσετε, νὰ μὴν παροργισθῆτε.
 Ἐγ' ὅμως τὸ ὁμολογῶ, ὅτι εἰμὶ ἀχρεία,
 γῆ καὶ σποδὸς οὐκ ἄνθρωπος, αὐτόχρημ' ἁμαρτία.
 Καὶ τὰ δεινὰ ποὺ πάθαμεν ὅλα τὰ παρομοιάζω
 μὲ τὴν πληγὴν τοῦ Φαραώ, καλῶς τὰ ταιριάζω.
 Ὅτι κι ἐκείνον καὶ ἡμᾶς, διὰ τὴν ἁμαρτίαν,
 Θεὸς μᾶς ἐτιμώρησε, διὰ τὴν ἀδικίαν.
- 385 Ἔπεσαν μὲ τὴν λοιμικὴν, ὡς ἔλθω εἰς τὸν δρόμον,
 οἱ ἐδικοί μας ἄνθρωποι, μὲ φόβον καὶ μὲ τρόμον.
 Κουφάθηκαν, στραβώθηκαν, ἄλλοι παραλογοῦσιν,
 ἄλλοι ἀναστενάξουσιν, ἄλλοι θρηνηλογοῦσιν.

- 390 Τί θέλεις τώρα νὰ σέ πῶ; δώσαμεν ἀρτζουχάλι,
πλέον δὲν ὑπεφέραμεν, δὲν εἶχαμεν κεφάλι,
ἢ σκότω'μας, τοῦ γράφομεν, ἢ βγάλε μας ἐδῶθεν,
ἢ τοὺς ἀρρώστους χῶρισε, τί πάσχομεν παντόθεν.
Κ' ἦτον ἡ ὥρα ἀνοικτῆ, ὡς λέγει καὶ ὁ μῦθος,
καὶ ἤκουσεν ὁ δυσσεβῆς, μ' ὄλον ὅπου 'τον λίθος.
- 395 Καὶ οὕτως ἀπεφάσισην, ἡμεῖς νὰ ἀναβῶμεν,
στοῦ μπίμπαση ἕναν ὄντ' ἀκεῖ νὰ συσταρισθῶμεν.
Τότε καὶ ὁ Ἀχμέτης μου, τὴν ἐδικήν μου γούνα,
τὴν ἤρπασε σὰν ἀετός, τὴν κόττα τὴν κουρούνα,
καὶ μ' ἄφησε τὸν δυστυχῆ, μ' ἕνα κοντογουνάκι,
400 αὐτὸ νὰ 'χω πάπλωμα, νὰ τὸ 'χω καὶ γιατάκι.
Ἔγινεν ἡ ἀπόφασις, ἐπάνω ν' ἀνεβοῦμεν,
κ' ἡμεῖς τὸν ὑψιστον θεὸν γι' αὐτὸ δοξολογοῦμεν.
Δόξα Θεῷ μου τῷ ἐν Τριάδι,
Δημιουργῷ μου τῷ ἐν μονάδι.
- 405 Δόξα Κυρίῳ ὑπεραρχίῳ
τῷ παντατίῳ ὑπερουσίῳ.
Δόξα τῷ κτίστη Χριστῷ τῷ μόνῳ,
τῶν πάντων εὐστυχίῳ νίῳ τῷ λόγῳ.
Δόξα Κυρίῳ τῷ λυτρωτῆ μου,
410 λόγῳ τῷ θείῳ τῷ ποιητῆ μου.
Δόξα σοι πνεῦμα τῷ παρακλήτῳ,
Θεοῦ τὸ νεῦμα προσώπῳ τρίτῳ.
Ἴδε, Θεέ μου, πόνον καὶ τῆξιν,
Δημιουργέ μου, ἡμῶν τὴν θλίψιν.
- 415 Καὶ παριδέ μου πράξεις ἀχρείας,
ὦ Κύριέ μου, τὰς ἀμαρτίας.
Ἄφες, Θεέ μου, ἡμῶν τὰ χρέη,
δεῖξον Χριστέ μου, τὰ σὰ ἐλέη.
Ἐκ σοῦ ἐλευθέρω τὴν σωτηρίαν,
420 νὰ ἀποκτήσω ἐλευθερίαν.
Μὴ σπλάγχνα κλείσης τῶν οἰκτιρισμῶν σου,
μηδὲ ἀφήσης λαὸν πιστὸν σου.
Ἴδε τὰς θλίψεις, βοήθησόν μας,
τὰς παρακλήσεις καὶ λύτρωσόν μας.
- 425 Εἰς σέ θαρροῦμεν τῶν πάντων κτίστην,
σέ προσκνοῦμεν τῶν πάντων εὐστυχίῳ.
Πάλιν εἰς τὸ προκείμενον, ψυχὴ μου, ἅς ἐλθοῦμεν,
καὶ στὸν ὄντ' ἀκεῖ τοῦ μπασ' ἀγᾶ καλὰ ὡς ἀναβοῦμεν,

- 430 νὰ βροῦμεν μέσα καὶ ἐκεῖ ἓνα μικρονταδάκι,
 γιὰ τὰ πιασμένα τὰ πουλιά, ἓνα μικρὸ κλουβάκι.
 Νὰ λάβωμεν οἱ δυστυχεῖς, ὡς χάψη ἀνωτέρα,
 ὀλίγην ἄνεσιν ἐκεῖ, νὰ πάρωμεν ἄερα.
 Πλὴν πάλιν μᾶς ἀρρώστησεν ὁ ἅγιος Ὁλένης,
 ἀπὸ κακὴν διάρροϊαν καὶ πῶς νὰ ὑπομένης;
- 435 Ἐκεῖ σκουτιά, ἐκεῖ πανιά, ἄπαγε! ποῦ νὰ εὐρης;
 ἓνα παλιὸ πονκάμισον, μ' αὐτὸ ἔχεις νὰ πορευῆς.
 Μάλιστα δὲν ἀλλάξαμεν ἀκόμη, ἀδελφέ μου,
 ἀπ' τὴν ἀρχὴν ποὺ ἔμβήκαμεν, καλὲ ὁμόπιστέ μου.
- 440 ΕΛ. Καὶ πῶς, νὰ μὴν ἀλλάξετε; τί τὸ ἐμπόδιόν σας;
 ροῦχα κανεῖς, δὲν εἶχετε; Τί χάλι τὸ δικόν σας;
 Δ. Διπλᾶ τὰ εἶχαμ' ἀδελφέ, καθὼς, κι' ἡ ἀφεντιά σου,
 πλὴν μᾶς τὰ κράτησαν ἐκεῖ, τ' ἄκουσες μετ' αὐτιά σου.
 Τὰ πρῶτα οἱ καβάζηδες, δεύτερα τζαουσαδες,
 σὲ εἶπα ὅτι ἦσαν σὰν ἄλλοι σατανάδες.
- 445 Αὐτοὶ ποὺ μᾶς ἐκράτησαν ὅλα τὰ πράγματά μας,
 Οἱ ἴδιοι μᾶς ἤρπασαν καὶ τ' ἀλλαξιμάτά μας,
- ΕΛ. Καὶ ἦτον ἀρκετὸς καιρὸς ποὺ εἶσθε ἀλλασμένοι;
 ἔσεῖς καὶ οἱ ἀνθρώποι σας, ὄλ' οἱ φυλακωμένοι;
- 450 Δ. Ἄρχισ' ἀπὸ τὸν Μάρτιον καὶ μέτρα ὄλο ἓνα,
 Ἄπριλιον καὶ Μάϊον, ἀκόμη ἄλλο ἓνα,
 Ἰούνιον, Ἰούλιον, ὑστερινὸν ζευγάρι.
 ἔλα καὶ βάλε μας ἐκεῖ, ἄσπρους, σὰν τὸ χαυγιάρι.
- ΕΛ. Μεγάλην πάστραν εἶχετε.
- Δ. Τοῦτο μὴν τὸ γυρεύης.
 Μεγάλην πάστραν εἶχαμεν, πλὴν ἔξω σὺ χορεύεις.
- 455 ΕΛ. Καὶ πῶς τόσον ἐβάσταξε, τὸ ἐδικόν σας σῶμα;
 ὀπού 'ταν ἀσυνήθιστον, νὰ κάθηται στὸ χῶμα;
- Δ. Καὶ τὸ σκυλὶ τὸ βλέπομεν στὰ ἔξω ξεχειμάζει,
 πλὴν τὸ πετσί του τοῦ πτωχοῦ ξεύρει τί δοκιμάζει.
- 460 ΕΛ. Καὶ πλέον τί ἐκάματε, σᾶς ἔστειλε κανένας
 ροῦχα, γιὰ νὰ πετάξετε τὴν λάσπην ὁ καθένας;
- Δ. Τότε δὲ μᾶς ἠλέησαν τινὲς ὁμόπιστοὶ μας,
 ν' ἀλλάζωμεν μᾶς ἔστειλαν κι' ἡμεῖς κι' οἱ ἀνθρωποὶ μας.
 Πλὴν ἦτον τὰ πονκάμισα φτιασμένα ἀπ' ἀστάρι,
 ἔξω ἐσὸ δὲν τὰ βάλεις, μήτε εἰς τὸ ποδάρι.
- 465 Νὰ πῶ γιὰ τοὺς σαράφηδες, σ' αὐτὸ ὁ Θεὸς μὲ βλέπει,
 πολλὰ καλὰ μᾶς ἔκαμαν, φέρθηκαν καθὼς πρέπει.
 Καὶ ροῦχα μᾶς ἔστειλασιν ἀπὸ τὰ ἐδικὰ τους,

- πολλάκις μᾶς κοιτάζασι κι' ἀπὸ τὰ φαγητά τους.
 Ψωμί μᾶς ἐπροφθάσασι, ποὺ ἦτον ἡ ψυχὴ μας
 470 στὴν ἄκρην γιὰ νὰ πεταχθῆ, νὰ φθειρῆ ἡ ζωὴ μας.
 Ἐδγε εἰς τὴν καρδίαν τους, ἔδγε εἰς τὴν τιμὴν τους,
 πολλὰ καλὰ ἀπὸ Θεοῦ, νὰ ἔχη ἡ ζωὴ τους.
 Μὰ τί νὰ κάμης; τὸ ψωμί ἄρχισε νὰ σπανεῖ,
 ροβόφωνον νὰ παίρνωμεν, αὐτὸ νὰ μᾶς πορεῖ.
 475 Ἄς ἔχη ὅμως τὴν εὐχὴν, ἕνας χριστιανὸς μου,
 ὁ Ἀναγνώστης Ζέγκνης, πνευματικὸς υἱὸς μου,
 ποὺ δὲν μᾶς ἄφησε ποτὲ χωρὶς νὰ μᾶς προφθάνῃ,
 ἀπὸ ψωμί τοῦ φούρνου του, μέγα καλὸν νὰ κάμῃ.
 Ἄς τὸ ἀφήσω καὶ αὐτὸ, ὅλα αὐτὰ ἄς λείπουν
 480 κι' ἕνα παράξενο νὰ πῶ, ὅσοι τ' ἀκοῦν νὰ φρίζουν.
 Κεῖ μέσα ποὺ καθήμεθα φαίνεται νὰ κατοίκα,
 ἢ δαίμων ἢ διάβολος, (οἴμοι καὶ πῶς ἐμβήκα),
 καὶ μᾶς ἐπέραξε σχεδόν, ὅλους (ὦ τῆς μωρίας)
 ὅλοι σχεδόν νὰ λέγωμεν, (ὦ τῆς φιλοδοξίας).
 485 Τί εἶσαι σὺ καὶ τ' εἶμ' ἐγώ, ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον,
 τίς δόξες μας νὰ δείχνωμεν, μικρὸς μὲ τὸν μεγάλον.
 Ἐσὺ τὸ πταῖς, ὄχι ἐγώ, ἐσὺ ἔσους ἡ αἰτία,
 μᾶς ἔβλεπες κ' ἐκάναμε σὰν τὰ μικρὰ παιδιά.
- ΕΛ. Μὰ ποῖς τὰ ἔλεγεν αὐτά; καὶ διατὶ αἰτία;
 490 στὴν φυλακὴν ἐγίνετο τόση λογομαχία;
 Α. Νὰ τὸ εἰπῶ ἐντρέπομαι, διὸ καὶ τὸ ἀφῆρω,
 ὅλα αὐτὰ τὰ παραιτῶ, στὴν σφίξιν τ' ἀποδίνω.
 Τοῦτο σὲ λέγω μοναχά, αὐτὴ ἡ λογομαχία
 πάλιν μᾶς ἐκατέβασε στὴν πρώτην κατοικία.
 495 Ἦτον καλὸν σὲ ἐρωτῶ, τέτοιες πετριές νὰ ρίπτω;
 Ἐκεῖ μέσα στὴν φυλακὴν πομπές μᾶς νὰ μὴν κρῶπτω;
- ΕΛ. Ὅχι δὲν ἔπρεπεν ἐκεῖ τοιαῦτα νὰ μιλοῦνται,
 μήτε ὡς σφάλματα αὐτὰ τελείως νὰ μετρωῦνται.
 Ὅρῖστε κάτω εἶν' καιρός, καὶ μὲ τὴν ἄλυσόν σας,
 500 ἄλλο φαρμάκι γεύσασθε, διὰ τὸ ριζικόν σας.
 Ἐπάνω δὲν σᾶς ἄρρεσεν, ἠθέλατε νιζάδες,
 ἰδοὺ πῶς κατεβαίνετε, κάτω σὰν τὲς νυμφάδες.
- Α. Μὲ τὲς ἀγκάλες ἀνοικτές, μᾶς δέχεται ὁ Ἀλῆς μας,
 μεγάλη κατασχόνη μας, μεγάλη ἐντροπή μας.
 505 Περάσαμεν τὴν ἄλυσον πάλιν εἰς τὸ κεφάλι,
 στὴν πρώτην καταδύσην μας μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
 Μὲ τί καρδιά, μὲ τί ψυχὴν ἀφήνω νὰ τὸ κρίνης,

- ἔσθ' ὁποῦ ἴσαι ἐλεύθερος, καλὰ νὰ διακρίνης.
 Πλὴν δὲν ἐλείψαμεν ποτὲ τοῦ νὰ δοξολογῶμεν,
 510 τὸν παντοδύναμον Θεὸν τοῦ νὰ ὑμνολογοῦμεν.
 Ἐδλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ ἐν πολέμοις κραταίος,
 ἐλπίς ἀπηλπισμένων, ἡμῶν τῶν θλιβομένων.
 Ἐδλογητὸς ὁ ἰσχυρός, ὁ ἐν θαλάσῃ φοβερός.
 Θεὸς ἡμῶν ὁ κτίστης, φυλακωμένων ρύστης.
 515 Ἐδλογητὸς ὁ ποιητής, ὁ τῶν ἀπάντων λυτρωτής.
 ψυχῶν ἢ σωτηρία, ἡμῶν παραμυθία.
 Ἐδλογητὸς ὁ φροντιστής, ἀπάντων ὁ προνοητής,
 ἡμῶν τῶν πενομένων, καὶ τῶν φυλακωμένων.
 Ἐδλογητὸς ὁ δυνατός, ὁ τῶν πατέρων αἰνετός,
 520 Θεὸς ἡμῶν ἢ δόξα, ὁ ἀσθενῶν τὰ τόξα.
 Ἐδλογητὸς ὁ Κύριος, ὁ τῶν ψυχῶν σωτήριος,
 ὁ ταπεινῶν δημίους, ἡμῶν τοὺς πολεμίους.
 Πάλιν ἅς ἐπιχειρισθῶ τὴν πρώτην δμιλίαν,
 νὰ μὴν ἀφήσω ἀτελεῖ, τὴν πρώτην συντυχίαν.
 525 Ὅμως ἐγὼ δειλίασα, ἔτσι τῇ ἀληθείᾳ,
 ὅλοι ὁμοῦ γινήκαμεν μία ψυχὴ ἀθλία.
 Ὅτι νὰ πάθῃ μιὰ φορὰ ἄνθρωπος ὑποφέρει,
 μὰ καθ' ἡμέραν δύσκολον, νὰ τὸν κτυπᾷ μαχαίρι.
- ΕΛ. Δικαίως τὸ ἐπάθατε, ἔπρεπε νὰ ριφθῆτε
 530 στὴν χειροτέρα φυλακὴν, δικαίως νὰ βληθῆτε.
 Ὅτι καιρὸς δὲν ἦτοτε σεῖς νὰ λογοτριβῆτε,
 μήτε σᾶς ἔπρεπεν ἐκεῖ τὸ νὰ λογομαχῆτε.
- Δ. Μωραίνει Κύριος λαόν, ὃν θέλει ν' ἀπολέσῃ
 καὶ ἀπ' αὐτὸν παραχωρεῖ στὰ χεῖρονα νὰ πέσῃ.
 535 Ἡμεῖς ὅμως τὸ πάθαμεν, τί νὰ πολυλογῶμεν,
 συγγνώμην ἂν δὲν ἔχομεν, ἅς καταδικασθῶμεν.
 Πλὴν δὲν στοχάζομαι ἐγὼ, τοῦτο ἀπὸ κακίαν,
 μήτ' ἀπὸ πάθος τῆς ψυχῆς, μήτ' ἀδιακρισίαν,
 540 ἀλλ' ἐξ αἰτίας φυλακῆς, ἐκ τῆς στενοχωρίας,
 ἐκ τῆς ἐλλείψεως τροφῶν, ἐκ τῆς δεσμοφορίας.
 Καὶ μάρτυράς μου ὁ κλεινός, ὁ τῆς Μονεμβασίας,
 μητροπολίτης σεβαστός, ἀνὴρ ψυχῆς τιμίας,
 πὸν μέσα στὴν φυλακὴν ἀπὸ τὴν σιτοδίαν
 545 πρὸς Κύριον παρέδωκε ψυχὴν τοῦ τὴν ἀγίαν.
 Ὅν ἀναπαύσοι ὁ Θεὸς ἐν κόλποις τῶν ἁγίων
 πατριαρχῶν, ἱεραρχῶν, καὶ πάντων τῶν δσίων.
 Μὰ τώρα βλέπω ἔξαφνα, καὶ ἄλλαξε τὸ πρᾶγμα,

- νὰ ἔλαβεν ἄλλην μορφήν, Ἄγαρηνῶν τὸ τάγμα,
 ἐκεῖνος δ' ὑπέμετρος, θυμὸς Τουρκῶν μὰ παύῃ,
 550 ἀρχισε καὶ ἡ δύναμις, αὐτῶν γὰρ νὰ σκοντάβῃ.
 Καὶ ἡ αἰτία εἶν' αὐτῇ, πρῶτον οἰκονομία,
 Κυρίου μας ἡ πρόνοια, ἡμῶν ἡ σωτηρία.
 Δεύτερον τῶν χριστιανῶν, τῶν ἔξω ἀδελφῶν μας,
 555 μεγάλων τε καὶ τῶν μικρῶν, ὄλων ὁμόσπιστῶν μας,
 τὸ φέρσιμον τὸ τακτικόν, ἐσχάτη γενναιοῦτης,
 ἡ θερμουργὸς ἐπιμονή, κείνη ἡ ἐμφυχότης.
 Ἐγ' ὅμως, σᾶς πληροφοροῶ, τὴν καθ' αὐτὸ αἰτίαν
 τὴν ἄνεσιν τῆς φυλακῆς, ἡμῶν ἐλευθερίαν.
 Πρῶτον ἐστάθη ὁ Θεός, δεύτερον ὁ γενναῖος
 560 Πετρόμπεης ὁ ἔνδοξος, ὁ ἔμφρων ὁ ἔδραϊος.
 Σπαρτιατῶν ὁ Πρόεδρος, ψυχὴ γενναιοτάτη,
 καὶ ὅλη οἰκογένεια, τῷ ὄντι ὑπερτάτη.
 Καὶ μετ' αὐτὸν δὲ νὰ εἰπῶ, ἐστάθη ἡ γενναία.
 Κολοκοτρώνη ἡ καρδιά, ἡ δίστομος ρομφαία.
 565 Αὐτὸς τὸ πῶς ἐστάθηκε νεόθεν γενναίωφρων
 κανεὶς δὲν τὸ ἀρνήθηκεν, ἂν εἶν' ἐλευθερόφρων.
 Οἱ Τοῦρκοι τοῦτον εἶχανε, σὰν τὸ καρφὶ στὸ μάτι,
 ἀπ' ἐξ ἀρχῆς, τὸν ἔτρεμαν καὶ μέτρα τὸ κομμάτι.
 Αὐτὸς ὅπου ἀπέρασε, σὺ ἴσως τὸ ἠξεύρεις
 570 καλύτερα ἀπὸ ἐμέ, ἂν θέλῃς τὸ προφέρῃς,
 τὸ πόσον ἠνδραγάθησεν ὅπου καὶ ἂν ἐστάθῃ,
 πολεμιστῆς καὶ ἀξίος, ὅπου καὶ ἂν ἐστάθῃ,
 μὴ ἔναι ποτέ τοῦ βάλασι, τὸν νοῦν του δὲν ξιππάζει,
 ἀλλὰ τὸ ἀντιφάρμακον, μέσα κατασκευάζει.
 575 Φωτιά μπαροῦτι, ὡς γνωστόν, τὸν τόπον τὸν γυρίζει,
 αὐτὸς σὰν ἄλλος αἰετὸς στέκει πυροβολίζει.
 Μὰ τί νὰ λέγω τὰ πολλὰ, μάλιστα πρὸς εἰδότας,
 στὸν πόλεμον νὰ ὀδηγῶ ἐγὼ τοὺς στρατιώτας.
 Ἴδου ἡ Ρόδος ἅς εἰπῶ, ἰδου τὸ πῆδημά μας,
 580 αὐτοὺς τοὺς δείχνει φανερὰ τοῦτο τὸ κάμωμά μας.
 Μάλιστα ὅπου πράγματα λόγοι δὲν χρησιμεύουν,
 τί τὰ καράβια τὰ καλά, στὴν ἑλλήν ταξιδεύουν.
 Κωφὸς ἀνὴρ εἶναι λοιπὸν ὅποιος δὲν γνωρίζει,
 τοὺς εὐεργέτας του καλά δὲν τοὺς δορυφορίζει.
 585 Ἐγ' ὅμως τοὺς ἐγνώρισα καὶ τοὺς ἐγκωμιάζω,
 ἀνδρείων καὶ τὴν φρόνησιν, ὅλα τοὺς τὰ θαυμάζω.
 Τοὺς ὀνομάζω λυτρωτάς, μετὰ Θεὸν σωτήρας,

- τοῦ τωρινοῦ μας τοῦ καιροῦ, δυνάμεως κρατῆρας.
 Πάλιν ἄς ἔλθω ἀπ' ἐκεῖ πάλιν, ἄς τὸν ἀρχίσω,
 590 τὸν λόγον ὅπου ἄφησα, νὰ μὴ πολυλογῆσω.
 Οἱ Τοῦρκοι ἀδυνάτισαν, ἀρχισαν νὰ περνοῦσι
 ἀπὸ μπροστὰ τῆς φυλακῆς καὶ νὰ μᾶς χαιρετοῦσι.
 Ἄρχισαν νὰ μᾶς λέγωσιν ἀνάθεμα τὴν ὄραν,
 ποὺ σεῖς καὶ ἐμεῖς βρεθήκαμεν μέσα σὲ τούτ' τὴν χῶραν.
 595 Τώρα ὅμως ἐγίνηκεν ὅ,τι ἤθελε νὰ γένη,
 ὅλα ἀλησιμονᾶτέ τα, ψυχρα σὲ σᾶς μὴ μένη.
 Ἐβγάτ' ἐπάνω στὸν ὀνδά, νὰ πάρετε ἀέρα,
 ἀδίκαια στερηθήκατε τὸ φῶς καὶ τὴν ἡμέρα.
 Τὴν ἔννοια ὅμως νὰ ἔχετε καλὰ νὰ οὐκίσητε,
 τοὺς ἔξω νὰ πρᾶντε, σωστὰ νὰ τοὺς λαλήσητε.
 Ὅτι ἐγελασθήκαμεν, σᾶς κάμαμ' ἀδικίαν,
 στὴν χάψη σας ἐβάλαμεν ἀδικὴν τυρανίαν.
 Καὶ οὕτως ἐπετάχθημεν, κάλλιο νὰ μὴ ἔχει βροῦμεν,
 605 ὅτ' ἦτο συμφερότερον ἐκεῖ νὰ ἔχει σταθοῦμεν.
 Ἐβγήκαμεν χαρούμενοι, χωρὶς νὰ στοχασθῶμεν,
 ὅτι θεὸς ν' ἀποθάνωμεν, ἔξω ὅταν ἐβγῶμεν.
 Τότε μᾶς ἤλθε προσταγή, ν' ἀλλαξοφορεθῶμεν,
 τὰ ροῦχα νὰ φορέσωμεν, καλὰ νὰ ἐνδυθῶμεν.
 ΕΑ. Ροῦχα ἐκεῖ, καὶ ποῦ ἐσεῖς, τότε νὰ τὰ εὐρήητε;
 610 στὰ πόδια σας μπορούσατε τότε γιὰ νὰ σταθῆτε;
 Δ. Ροῦχα εὐθὺς μᾶς ἔστειλαν πρῶτον ὁ Καϊμακάμης,
 δεύτερον Μουσταφάμπτης καὶ τρίτον ὁ ἱμάμης,
 Μπινὰ ἐμίνης μετ' αὐτοῦς, ἄλλος τῶν δευτερίων,
 ὁ κεχαγιάς καὶ ὕστερον τὸ κάκιστον ταμεῖον,
 615 Κιαμήλ μπτης ὁ αἷτιος ἡμῶν τῆς καταδίκης,
 τῆς ἀπωλείας τῶν Τουρκῶν, τῆς ἐδικῆς μας φρίκης.
 Μᾶς ἔστειλαν παπλώματα τάχα νὰ φυλαχθῶμεν,
 ὅλοι καθὼς ἐμβήκαμεν γεροὶ ὅλοι νὰ βγῶμεν.
 Ἄλλ' ὅμως, τί τὸ ὄφελος, ὅπου ὁ θάνατός μας,
 620 τὸ ἔβγαλμα μᾶς ἔγινεν ἔσχατος κίνδυνός μας.
 Εὐθὺς ὅπου ἀλλάξαμεν μᾶς βάρεσαν μαχαίρια,
 τρεμούλα μᾶς ἐπίασε στὰ πόδια καὶ στὰ χέρια.
 Ὅλοι μας κατακέφαλα ἐπέσαμ', ἀδελφέ μου,
 φαρμακευμένοι δυνατά, οὕτω πιστεύσατέ μου.
 625 Ἄρχισεν ἡ μαλίνα μας καλὰ νὰ μᾶς θερίζη,
 νὰ μᾶς χωρίζη δυστυχῶς, ζωὴν μας νὰ στερίζη.
 Σήμερον βλέπεις ἕνα-δύο ὡς μισοπεθαμένους,

- τὴν αἴριον χωρὶς ψυχὴν μπροστὰ σαβανωμένους.
 Κατήντησαν καὶ τέσσαροι νεκροὶ νὰ εὐρεθῶσι,
 630 ἀνάθεμα σὲ μιὰ νυκτιὰ στὸν ἕδην νὰ διαβῶσι.
 Ἐκεῖ τότε ἀπέθανεν ὁ ἅγιος Ναυπλίου,
 ἄνθρωπος μεταδοτικός, ἄνθρωπος καλοῦ βίου.
 Ὁ Χριστιανουπόλεως αἴφνης ἐκ γῆς μετέβη,
 ἄνθρωπος ἀγιώτατος (οἴμοι καὶ πῶς συνέβη).
 635 Ἐνῶ αὐτὸς ἀπ' τὴν ἀρχὴν ἐστέκετο γενναῖος,
 μὲ ἄκραν τὴν ὑπομονήν, καθ' ὅλα του ἐδραῖος.
 Τότε ὁ Δημητζάνης μου, ὁ τῆς ἐμῆς πατρίδος,
 ποιμὴν ὁ ἀγιώτατος, ἐκείνης τῆς μερίδος.
 Τότε ὁ Παπαλέξιος, ψυχὴ γενναϊοτάτη,
 640 ὀρμητικός, ἀπήφιστος, ψυχὴ ἀνδρειοτάτη.
 Τότε ὁ κατὰ πνεῦμά μοι υἱὸς Θεοδωράκης,
 ἀπέθανεν ἐν τῇ ὁδῷ ὁ λυτρωθεὶς πολλάκις,
 ἐκ τῶν χειρῶν Ἀγαρηῶν ὁμοίως καταδικῆς,
 τῆς ὀλεθρίου φυλακῆς θανατηφόρου φρίκης.
 645 ὦ πόσον ἐταράχθηκα, τώρα ποῦ ἐθυμῆθην,
 τὸν ἐδικόν μου σύντροφον, ὦ πόσον ἐλυπήθην!
 Παρακαλῶ ὅμως τὸν Θεὸν γιὰ νὰ τὸν ἀναπαύσῃ.
 Μὰ τί νὰ λέγω τὰ πολλὰ, τί νὰ πολυλογήσω;
 τοὺς ἄλλους ποῦ νὰ θυμηθῶ ἢ νὰ ἀπαριθμήσω.
 Οἱ προύχοντες μας δεκοκτῶ, ἐμείνασιν οἱ ἔξι,
 κ' ἐκεῖνοι ὄχι σάικοι, καθεὶς ἅς τὸ πιστεύσῃ.
 Ἐγὼ χωρὶς ποδάρια, τὸ βλέπεις πῶς κοντσαίνω,
 ἐπιάσθησαν τὰ πόδια μου, ἀληθινὰ χωλαίνω.
 655 Τέσσαρονος μῆνας ἄρρωστος, ὅλους εἰς τὸ κρεββάτι,
 ὀλοτελῶς ἀκίνητος, χωρὶς νὰ δῶ μὲ μάτι,
 μήτ' οὐρανόν, μήτε τὴν γῆν, μήτ' ἄλλο ἐκ τοῦ κόσμου,
 ἔχασα τὴν υἰγιάν μου, ἔχασα καὶ τὸ φῶς μου.
 Καὶ μαρτυροῦ τοῖς λόγοις μου ὁ ἅγιος Ἀνδρούσης,
 660 τὸ μόνον παραμύθιον ζωῆς μου τῆς παρούσης,
 ὅπου ἐβγήκε σὰν νεκρὸς κ' ἐκεῖνος σὰν καὶ μένα,
 πάρα πολὺ σὲ βάρυνα ποῦ γράφω τὸν καθένα.
 Δοξάζω ὅμως τὸν Θεόν, ποῦ μ' ἄφησε νὰ ζήσω.
 ἀκόμη νὰ βασανισθῶ, δεινὰ νὰ ἀπαντήσω.
 665 Οὐ θέλει γὰρ τὸν θάνατον, λέγει ὁ Κύριός μου,
 κακεντρεχοῦς ἁμαρτωλοῦ, τὸ λέγει ὁ Θεός μου.
 Ἔως καλὴν ἐπιστροφήν, νὰ δείξῃ ὁ ἐργάτης,
 τῆς ἁμαρτίας ἄνθρωπος, κακίας τῆς ἐσχάτης.

- 670 Ὅστις ὑπάρχω, ἀδελφέ, ἐγὼ τῇ ἀληθείᾳ,
 τῆς ἁμαρτίας θησαυρός, συζῶν τῇ ἄσωτείᾳ .
 Οὕτως, ὡς γράφω, τὸ λοιπὸν ἐχόντων των πραγμάτων
 ἀπελπισίας, τῶν Τουρκῶν, κεινῶν τῶν ἐπαράτων,
 ἔξω μᾶς ἐδιώρισαν, ὡς εἴμαστε, νὰ βγοῦμεν,
 τὸ φῶς τοῦ κόσμου καὶ ἡμεῖς μὲ μάτια μας νὰ δοῦμεν.
- 675 Κι' ἐβγήκαμεν, ὡς οἴδατε, δόξα Θεῷ τῷ ρύστη,
 στοὺς ἀδελφοὺς χριστιανούς, δόξα τῷ πάντων κτίστη.
 Τὶ ὅμως ἀπεγίνηκε, μέσα εἰς τὸν κλαθμῶνα,
 τὴν γῆν Σοδόμων ἀληθῶς, τὴν ἄλλην Βαβυλῶνα,
 βέβαια σεῖς ἤξεύρετε, ὡς θεαταὶ ἀπάντων,
 ἀγωνισταὶ τῆς πίστεως, ἐχθροὶ τῶν ἐπαράτων.
- 680 Ἐγὼ ἤμην ἀπέναντι ἄρρωστος, νεκρωμένος,
 ἐπὶ κραββάτου κείμενος, ἡμιθανὴς ριγμένος,
 ἤκουα τὸν ἀφανισμόν, τὸν ὄλεθρον ἐκείνων,
 Τουρκῶν τῶν ἐπαράτων τε, ἀξίων τῶν πανδείων.
 Ἦκουα πὼς ἂν ἐπραξάν ἔλαβον κατ' ἀξίαν,
 τὰς ἀμοιβὰς τῆς λύσσεως των γεμάτας ἀτιμίαν.
- 685 Ἦκουσα ὅτι ἐπεσε τελείως ἡ ὄφρυς των,
 σατανικὴ των ἐπαρσις, ἡ ἄλογος ὁρμὴ των.
 Καὶ νοερῶς στοχάσθηκα, δεδόξασται Κυρίου
 690 ἡ δεξιὰ ἡ παναλκῆς Θεοῦ μου τοῦ ἁγίου.
 Δεδόξασθαι τὸ ὄνομα Τριάδος τῆς ἁγίας,
 Πατρός, Υἱοῦ καὶ Πνεύματος, τῆς τριλαμποῦς οὐσίας.
 Ἐθανμαστώθη ὁ Θεός, ὁ μόνος ἐν τριάδι,
 Θεὸς ὁ τρισυπόστατος, ὁ μόνος ἐν μονάδι.
- 695 Ἄλλ' ὅμως μήτε ἔλειψα καὶ τὴν ὑπεραγίαν,
 τοῦ νὰ δοξάζω συνεχῶς, Μαρίαν τὴν κυρίαν.
 Δόξα σοι τῇ κυρίᾳ Παρθένῳ τῇ Μαρίᾳ
 τῇ κεχαριτωμένῃ, ὑπερευλογημένῃ.
 Δόξα τῇ ἀμάντῳ Παρθένῳ τῇ ἀχράντῳ,
 700 πάντων τιμωτέρῳ, ὑπερενδοξοτέρῳ.
 Δόξα σοι τῇ ἀφθόρῳ, τῇ γῆ τῇ ζωηφόρῳ,
 τῇ βάτῳ τῇ ἀφλέκτῳ, Κόρη θεοנוμφεύτῳ.
 Δόξα τῇ Παναγίᾳ, Πόλλη τῇ οὐρανίᾳ,
 τῇ πάντων σωτηρίᾳ, ἡμῶν παραμυθίᾳ.
- 705 Δόξα τῇ Παντανάσῃ τὸν Κύριον τεξάσῃ,
 τῇ θείᾳ νεανίδι, τῇ πάντων βασιλίδι.
 Δόξα τῇ βασιλίδι καὶ τῇ ἡμῶν ἐλπίδι,
 τῇ πάντων ὑπερτέρῳ, ἀγγέλων ἀνωτέρῳ.

- Δόξα δι ἧς ἐλύθη κατάρα κατηργήθη,
 710 ἀνθρώπων μεσιτεία, ἀπαλλαγῆς αἰτία.
 Πάλιν εἰς σέ ἀκόλουθα, προσέρχομαι Θεέ μου,
 ὁ πλήρης βδελυρότητος ἀπάσης, Κύριέ μου.
 Καὶ δέομαι νῦν ὁ οἰκτρὸς ἐν ταπεινῷ προσώπῳ,
 τῆς σῆς μεγαλειότητος ἐν ταπεινῷ τῷ τρόπῳ.
 715 Ἴνα τῇ ὄρα τῇ δεινῇ, τῇ πονηρᾷ ἡμέρα,
 φανῆς προστάτης βοηθός, ἐλπίς ἡ ἡμετέρα.
 Καὶ παραβλέψας τὰς ἡμῶν πάσας τὰς ἀμαρτίας,
 γένης ὑπέρμαχος ἡμῖν, πηγὴ τῆς βοηθείας.
 Βλέπεις Θεέ μου τὰ δεινά, ποῦ μᾶς περικυκλοῦσι,
 720 τὰ θπλα τῶν Ἀγαρηῶν, ὁ ποῦ μᾶς πολεμοῦσι.
 Ἡμᾶς τοὺς ἐν ὀνόματι τῷ σῷ ἐγκανχωμένους,
 τοὺς εἰς ἔσέ πιστεύοντας καὶ ἐπερειδομένους.
 Οἶδας, Θεὲ παντέφορε, πόσον αὐτοὶ μισοῦσι
 τὴν πίστιν τὴν ὀρθόδοξον καὶ πόσον βλασφημοῦσι
 725 τὰς Ἐκκλησίας, τὸν σταυρόν, εἰκόνας τὰς ἀγίας,
 καὶ ὅλα τὰ μυστήρια, θείας δοξολογίας.
 Ναοὺς ἀγίων τοὺς σεπτοὺς, ἐν οἷς ἐπιτελοῦνται,
 ἀναίμακτοι προσφέρονται, θυσίαι ἐνεργοῦνται
 ἐμίαναν, βεβήλωσαν, νιοὶ τῆς ἀπωλείας.
 730 εἰς τέλος κατεδάφισαν, οἱ πλήρεις αἰσχροουργίας.
 Μὴ ὄν βραδύνης, ἀγαθέ, τοῦ νὰ καταποντίσης,
 τὸ πλῆθος τῶν Ἀγαρηῶν, τοῦ νὰ καταβυθίσης.
 Καθὼς ποτὲ τὸν Φαραὼ πλῆθος τῶν Αἰγυπτίων,
 κατάβρωμα πεποίηκας τοῦ πλῆθους τῶν ἰχθύων.
 735 Ὡ παντοκράτορ Κύριε, δεῖξον χρησιμότητός σου,
 τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἰσχύν, μεγαλειότητός σου.
 Σπλαχνίσθητι καὶ οἴκτηρον λαὸν ἡμαρτηκότα,
 βοήθησον, ἐνίσχυσον, λαὸν τὸν ἐπταικότα,
 καὶ τὸν στρατὸν τὸν ἐδοεβῆ, τὸν διὰ τῆς κατιδέου,
 740 κραταίωσον, ἀξίωσον καλλίστης τῆς μερίδος.
 Πάρεξον νίκας, ἀγαθέ, πρὸς πάντα τὸν πιστὸν σου,
 συμμάχησον, ὀδήγησον, λαὸν τὸν ἐδικόν σου,
 τοὺς δὲ ἐχθροὺς τῆς πίστεως, θῦμα τῆς ἀπωλείας,
 ἀπέργασε, Πανάγαθε, πλήρωσον ἀτιμίας.
 745 Ἐμὲ δὲ τὸν παμβέβηλον, ἐλέησον, Θεέ μου,
 καὶ σωτηρίας τὴν ὁδόν, δεῖξον, ὦ Κύριέ μου.
 Ταῦτα ὅλα ὁ ταπεινός, Τριπόλεως νομίζει,
 καὶ φανερά τὰ ἐκφωνεῖ καὶ τὰ ἐκτραγωδίζει.

750

Διὰ τὰ φαίνονται μπροστά, χάριν περιεργείας
στοὺς ἀδελφοὺς χριστιανούς, Θεοῦ εὐχαριστίας,
ζητῶν ὁμῶς συμπάθειαν, ἕνεκα ἀμαθείας,
τῆς ἀτελοῦς συντάξεως, καὶ τῆς πολυλογίας.

† Ὁ Τριπόλεως Δανιὴλ

αωκβφ ἐν μηνί Ἀγούστῳ.